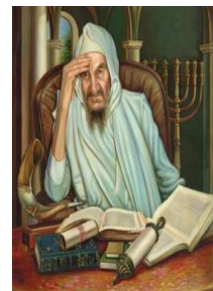

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
 העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
 ולרפואת אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, חנניה בן אסתר, עומר בן שושנה,
 אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה, אהוד בן רבקה.

להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
 או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "נצבים" ולחג ראש השנה

כאשר האדם עושה וידוי, הוא בעצם מביע חרטה על מה שעשה. אך כאשר בזמן הוידוי הוא רק אומר את הדברים ללא כוונה, ואין פיו וליבו שווים, הוידוי לא באמת וידוי. הדברים בוידוי צריכים לצאת מהלב, להתחרט על הנעשה ולקבל על עצמנו לא לעשות זאת יותר. "חוק ולא יעבור" אין חוק אלא ראשי תיבות: ח-חרטה, ו-וידוי, ק-קבלה לעתיד. ואפשר גם לתרץ שהאות ח' היא בגימטריה 8 שזה מסמל את ברית הקודש (המילה) שמתחרט על שלא שמר את ברית הקודש, והאות ו' מסמלת את התורה הקדושה שניתנה בתאריך ו' בסיוון ומתחרט על התורה שביטל ולא למד מספיק, והאות ק' מסמלת את הקדושה של האדם, מתחרט על שלא הלך בדרך הקדושה, ועוד, ק' בגימטריה 100 רמז למאה ברכות שאדם צריך לברך בכל יום. ורמז לדבר : "אדם כי יקריב מכם קורבן לה" אין קורבן כיום אלא הברכות והתפילות שאדם מברך את ה', והמילה "מכם" עולה בגימטריה גם כן 100 רמז למאה ברכות שאדם מברך בכל יום. ועל הוידוי והחרטה מספרים מעשה נפלא.

מספרים על אדם אחד שהיה עשיר והיה מתפרנס ברמאות. מנהגו היה להדפיס כסף מזוייף ומחליף אותו בכסף אמיתי עם אנשים תמימים. יום אחד הוא נתפס והובא לבית הדין, שם השופט קנס אותו בסכום ענק של מאות אלפי שקלים. לא עברה שעה והוא כבר חזר עם כל הכסף שהשופט דרש ממנו לשלם. הוא הביע חרטה גדולה, התחנן על נפשו, ביקשה סליחה מהשופט תוך כדי שהוא בוכה ומצטער. הוא שוחרר לחופשי לאחר שהשופט וכולם השתכנעו שהדברים יצאו מעומק ליבו. לאחר חצי שעה של בדיקות התברר שהרמאי הזה שוב רימה ושילם את הקנס מכסף מזוייף. מיד השופט זימן אותו במייד להגיע לבית המשפט וגזר עליו עונש מייד של כמה שנים טובות בכלא. כל מי ששומע את הסיפור הזה אומר לעצמו באיזה טיפשות התנהג האיש הזה. איך היה לו עזות פנים לחזור שוב עם כסף מזוייף, הרי הוא כבר התחרט וקיבל על עצמו לא לעשות זאת שוב. והינה כל אחד מסכים שהדבר הזה באמת מצחיק, הרי ברור שאף אחד מאיתנו לא היה נוהג כמו אותו אדם. אך בואו נחשוב רגע, האם אנו לא נוהגים כמוהו? אנו חוטאים, מתוודים על חטאינו ושוב שניה אחרי חוטאים באותו חטא. האדם צריך להיות אמיתי עם עצמו. שלא יחטא ויעשה תשובה ושוב יחטא ויעשה תשובה. וכמו שנאמר "האומר אחטא ואשוב, אחטא ואשוב אין מספיקין בידו לעשות תשובה". וצריך להתכוון באמת במילים של הוידוי, להבין מהו גודל החטא ולא להגיד את המילים במהירות מבלי להתכוון אליהם..

וכמו שמספרים על אדם אחד שהיה עושה עבירות גדולות ביותר. וכמה שלא הלשינו עליו למלך הוא תמיד היה ניצל. איך בדיוק היה ניצל אדם זה? היה לו מנהג יפה וקבוע לבוא לנגן בפני המלך והמלך שהיה אוהב את המנגינה היה שוכח מהרע שאותו אדם היה עושה ופשוט היה מהופנט מהמנגינה. כולם היו מאוכזבים כי לא ידעו איך לעצור את אותו אדם, תמיד הוא נתפס אבל המלך שומע את המנגינה ולא מעניש אותו. וכך המעשה הזה היה חוזר על עצמו במשך המון זמן. והינה יום אחד אותו אדם שהיה עושה הרבה עבירות נפל ושבר את ידו. הוא לא היה יכול לזוז ותפסו אותו בשעת המעשה הרע שהיה עושה. הובילו אותו למלך. הוא נעמד מול המלך והמלך כהרגלו היה משמיע לאוזנו את המעשה הרע שנתפס עליו. והינה משהו מוזר קרה, אותו אדם כבר היה רגיל לחייך חצי חיוך, להוציא את הכינור ולנגן ניגונים למלך ובכך להשכיח את כעסו וזעמו עליו. ולפתע הוא לא מצליח לנגן כי היד שלו והכתף נפגעו. הוא ניסה שוב ושוב ולא הצליח. ולכן נשלח לבית האסורים כי

העלון מוקדש לעילוי נשמת : אורלי בת סעידה, חנה בת נוריה, הרבנית הדסה אבישג רבקה יסכה בת אביבה מרים, רחל שירה בת תמו, ג'אנט סבירסה בת מנענע, שלמה בן נוארה, גרשון בן רחמה, עזרא בן אסתר, אהרון בן חזלה, שלום בן חנדן, הרב הגאון הרב יחזקאל ברלנד בן חיים, בנימין בן אסתר, חי בן ירדנה, חיים ביטון בן עיישה.

כבר לא עזר לו שום דבר מול המלך. והינה הנמשל ברור לנו, אדם שחושב שיחטא ואז ישוב בתשובה וינגן ניגונים למלך מלכי המלכים (התפילה היא מעין ניגון למלך) וה' שאוהב תפילות כל פה ישמע לתפילותיו ואז האדם שוב פעם יחזור לסורו ויעשה הרע בעיני ה' ושוב פעם יבוא וינגן עד שלא עלינו כבר לא תהיה לו ההזדמנות לכך. וזה בדיוק המשפט שאמרנו למעלה "האומר אחטא ואשוב אחטא ואשוב אין מספיקין בידו לעשות תשובה".

אדם צריך לעשות מסירות נפש בכל כוחו עבור המצוות. ובמיוחד על שמירת השבת. וכמו שמספרים, על יהודי ירא שמיים ומוסר נפש על המצוות שהיה חי ברוסיה והרוסים לא אהבו את זה שהוא עושה מצוות ולכן החליטו לתת לו עונש על המסירות נפש שהיא עושה עבור ה', והעונש היה: עשרים שנות פרך בסיביר. מלאכתו היתה בכל יום להביא שתייה מהבאר לאלף אסירים, נתנו לו שור שעל גביו היה מעביר את השתייה, כשהגיע יום השבת התנגד היהודי לעבוד בשבת, הסוהרים הענישו אותו והכניסו אותו לצינוק עד אשר יסכים לעבוד בשבת קודש. אך היהודי שהיה מוסר נפשו על התורה ועל שמירת השבת לא הסכים. הוא לא הסכים לחלל את השבת בשום פנים ואופן. הוא יעדיף למות ולא לעבוד בשבת קודש. באחד הימים, אחד הסוהרים שנכנס לצינוק שאל את היהודי אשר היה כבר באפיסת כוחות מהקור והרעב, מדוע הוא יושב בצינוק. סיפר היהודי לסוהר "אני שומר שבת, והתבקשתי לעבוד גם בשבת, איני מוכן לעבוד בשבת. אני מוכן לעבוד כפול ביום חמישי אך בשבת לא אוכל לעבוד". קרא אותו סוהר בכיר לפקודים עליו וציווה עליהם שישחררו אותו ויתנו לו לעבוד כפול ביום חמישי על מנת שינוח ולא יעבוד ביום השבת. ואם לא יעמוד בהתחייבות שלו להביא כפול ביום חמישי הוא יצטרך לעבוד בשבת או לחזור לצינוק. כך היהודי הצדיק יצק מהצינוק, והחל לעבוד כפול בימי חמישי. כך במשך 10 שנים החזיק מעמד עד שאפסו כוחותיו ונפטר מן העולם. הגוי שהחליף אותו החל לעבוד גם בעבודה הזאת, כשהגיע יום שבת ניסה הגוי לעבוד אך להפתעתו השור לא רצה לזוז ממקומו, היכו את השור, ציערו אותו, צעקו עליו אך השור לא זז ממקומו. השמועה על השור המשונה התפרסמה בכל סיביר, "השור ששומר שבת" כולם קראו לו ובאו לראות את המחזה הזה. אותו יהודי שמסר נפש על השבת זכה לקידוש שמיים לא מהעולם הזה, כמה כוח רצון וכמה מסירות נפש עד שאפילו השפיעו על הבהמה שתשבות בשבת.

אדם כל השנה קיבל יסורים, הוא מצטער על שקרה לו דבר שאינו מבין מדוע הדבר הזה קרה לו. "מדוע דווקא לי מגיע הדבר הזה?" ואם האדם היה יודע מה נמנע ממנו ומה נחסך ממנו לעבור, שה' העדיף לעשות לו משהו אחר, שבעיניו זה נחשב רע, אבל הדבר הרע הזה הציל אותו מדברים אחרים. ולדוגמה: אדם שמיהר לעבודה, לבית ספר או לכל מקום אחר, פספס את האוטובוס, הוא כועס על בורא עולם ואפילו על הנהג. אבל אם הוא לפתע שומע בחדשות שהיה פיצוץ ענק באוטובוס שהוא היה צריך לעלות עליו, פתאום הוא מרים את עיניו לשמיים ואומר לבורא עולם תודה על שהציל אותו ממוות. כמה פעמים קרה לנו שאיבדנו דבר מסויים ובסוף התברר לנו שהדבר שלא קיבלנו זה היה לטובתנו? וכמו שמספרים על הרב עובדיה יוסף זצוק"ל שלפני שהכיר את הרבנית הוא היה צריך להתחתן עם מישהי אחרת, אך משמיים רצו שהיא התחרטה ואל רצתה את הרב עובדיה. ולימים מספרים בעת זקנותו הגיעה אליו לבית אישה זקנה שביקשה לראות את הרב. והיא נכנסה ואמרה לו שזאת היא, ויש לו מזל משמיים שהם לא התחתנו כי היא לא יכלה להביא ילדים בכלל. רואים כמה ה' יתברך רחום וחונן שחש על כל הברואים ויודע מה טוב לכל אדם.

ה' תמיד ממליץ לנו ללכת בדרכו וכמו שנאמר "ובחרת בחיים" המילה בחיים עולה בגימטריה 70. רמז ל 70 פנים לתורה הקדושה. כלומר ובחרת בתורה הקדושה זאת ההמלצה של ה' יתברך אלינו. ואדם שלא קבע עיתים לתורה עד עכשיו, יתחיל לקבוע עיתים לתורה בשנה החדשה הבאה עלינו לטובה. צריך לדעת שלכל דבר שהוא מצווה צריכה להיות הכנה גדולה, גם לפני התפילה אומרים לשם יחוד.. וגם לפני תפילת שמונה אומרים ה' שפתי תפתח, כל דבר ודבר שיש בו קדושה דרושה הכנה גדולה, וגם לקראת ראש השנה יש הכנה גדולה. חודש אלול היה הכנה גדולה לקראת ראש השנה. והמילה אלול כפי שאמרנו "אני לדודי ודודי לי" וגם "אהוב למעלה ונחמד למטה" שהאדם צריך להיות טוב גם כלפי בורא עולם אך לא לשכוח להיות טוב כלפי הבריות. לא לבייש או לצער אף יהודי. וכמו שמספרים על רבי משה פיינשטיין זצ"ל שבתוך ימי השבעה של הרב פיינשטיין, צילצל הטלפון ביום שישי בצהריים. בנו ענה לטלפון ובצד השני היתה אישה זקנה שאמרה "שלום, רציתי לשאול בבקשה באיזה שעה נכנסת שבת?" הבן היה המום, הרי זה הבית של גאון הדור, ולכאן מתקשרים אנשים עם שאלות מסובכות בהלכה. הוא השיב לה "סליחה גברתי, אפשר לראות את שעת כניסת השבת בכל לוח שנה וכאן זה לא מודיעין אלא ביתו של גאון הדור.. " האישה התנצלה ואמרה "מוזר, אני כבר עשרות שנים מתקשרת לכאן כל יום שישי ואיש אחד עונה לי באיזה שעה נכנסת שבת ובאיזה שעה היא יוצאת ". הבן שמע את הדברים היה בהלם ודמעות ירדו מעיניו, הוא התנצל בפני אותה אחת ואיחל לה שבת שלום. תראו כמה סבלנות היתה לרב פיינשטיין וענווה שבחר לענות על שאלה כזאת פשוטה ולא לבייש אישה זקנה במשך כמה שנים. שנזכה כולנו לכבד כל יהודי ולהיות סבלנים אחד לשני ולקיים את הפסוק "ואהבת לרעך כמוך".

אך לא מספיק להיות רק טוב לבריות, צריך גם להיות טוב לשמיים. כלפי בורא עולם. ועל זה נאמר בפרשה שלנו "והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי". פסוק זה מדבר על אותם אנשים טובי לב שעושים רק טוב אך לא הולכים בדרכה של התורה, אלא אומרים שמספיק שליבם טוב ועושים "סור מרע" אך לא עושים את "עשה טוב" של התורה. צריכים לזכור שה' אל רחום וחנון ידו פשוטה לקבל שבים, צריכים לחזור בתשובה שלמה. אין עוד זמן אחר בשביל זה, אותם אנשים שכל השנה עשו מעשים רעים צריכים לבוא להתחנן לפני ה' יתברך שיסלח ויקבל את תשובתם ותפילתם. ולא סתם בשבת הזאת כתוב "אתם נצבים היום" כולנו ניצבים בראש השנה לפני מלך המלכים הקדוש ברוך הוא, ובמילה "אתם" רמוזים שלושה סוגי אנשים : א- האות הראשונה מרמזת על הצדיקים, ת' האות האחרונה מרמזת על הרשעים, ומ' האות האמצעית מדברת על הבינונים. וגם התניא הקדוש אומר "ציבור" זה צדיקים בינונים ורשעים. ציבור נכלל עם כולם ביחד.

הכל צפוי וגלוי לפני הצדיק

בתקופה מסויימת החזיק הבבא סאלי דירה בירושלים עיר הקודש. בכל שבוע הוא היה עולה לירושלים מנתיבות בשביל לבכות על גלות השכינה בדירתו שבירושלים. לאחד ממקורביו הסביר כי הוא גולה מנתיבות לירושלים כדי להשתתף בצער השכינה שגלתה ממקומה. כנופיית גנבים הסתכלה והבחינה שהדירה ריקה בכל ימות השבוע, ואיש לא נמצא בה אלא פעם אחת בשבוע. הם חיכו ליום חמישי, וביום חמישי נכנסו לדירה שהיתה ריקה מאיש. הם החלו לרוקן את הדירה, הגנבים עברו בין החדרים ואפילו הכניסו לשק מתנה יקרת ערך שקיבל הבבא סאלי מאחד ממקורביו. אולם כאשר רצו לצאת מהבית לא הצליחו הגנבים למצוא את הפתח היציאה. "מה זאת?" נבהלו כולם, "היכן היציאה מהבית נעלמה? הלא הדלת היתה ממש כאן!" צעק אחד

הגנבים. אך ככל שחיפשו לא מצאו את הדלת, ולא הצליחו לצאת. לא ידעו האנשים שה' סימא את עיניהם על ששלחו ידיהם ברכושו של האיש הקדוש הבבא סאלי. והינה לפתע נשמע רעש של סיבוב מפתח, ולא פחות ולא יותר היה זה הקודש קודשים הצדיק סידנא בבא סאלי שנכנס לדירתו יחד עם כמה מתלמידיו. הם הבחינו בגנבים שבידם שק ענק של שלל. הבבא סאלי אמר להם שה' חסם להם את היציאה ולא יעזור להם כלום, כל עוד הם לא יחזירו את הדברים למקומם הדלת לא תהיה גלויה ולא יהיה להם איך לצאת. הגנבים נבהלו הם היו מפוחדים ומזועזעים מקדושת הצדיק. הם התחננו על נפשם וביקשו את סליחתו והחלו מהר כל אחד להחזיר את אשר לקח. הם פנו לפתח היציאה אך לפתע שוב לא מצאו את הדלת. "לא החזרתם עדיין את הכל" אמר הבבא סאלי, "כאשר תחזירו הכל הדלת תופיע". "החזרנו הכל כבוד הרב" אמר ראש הגנבים. "תכניסו ידיים לכיסים ותגלו שאחד מכם לא החזיר עדיין משהו". באמת חיפשו וגילו שאחד הגנבים רצה לקחת את הכף מזהב שקיבל הבבא סאלי מסט הסכו"ם שהיה באחת המגירות. הוא החזיר את אשר גנב והדלת הופיעה בדיוק כמו שגזר הצדיק. הם ביקשו את סליחת הבבא סאלי וברחו מבויישים ומפוחדים מדירתו. מיותר לציין שהפחד והרעדה שחלחלו בהם החזירו אותם בתשובה שלמה והם מעולם לא חזרו לגנוב יותר. ואם בפני הצדיקים הגדולים כך הכל גלוי וידוע, קל וחומר ה' יתברך שהכל גלוי וידוע לפניו. הוא בוחן כליות ולב, וכמו שאנו אומרים "אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך." נשתדל כולנו לחזור בתשובה ושיתקיים בנו העצה שנתן רבי יוחנן בגמרא בברכות לתלמידיו שיהיה מורא שמיים עליכם כמורא בשר ודם. וכפי המעשה הידוע בגמרא בקידושין עם רבי עמרם חסידא עם השביות.

עוד יסוד שצריכים תמיד לזכור ובמיוחד לפני יום הכיפור, תתנהג טוב ותעשה טוב, הטוב יחזור אליך, העולם הוא עגול ולכן ישתדל כל אחד לזכור שה' נוהג עם האדם מידה כנגד מידה וכשם שאתה מודד כך ימדדו איתך מהשמיים. וכמו שמספרים את הסיפור המפורסם עם האופה ובעל החנות. האופה היה קונה מרגרינה מבעל החנות – החנווני. ולאחר זמן אשתו של האופה הרגישה שהמרגרינה נעשית קטנה מפעם לפעם. האופה לקח את המשקל של המרגרינה ורואה שפעם לפעם המשקל יורד. והקילו שהוא קונה לא באמת קילו. הלך ותבע את החנווני למשפט, הגיע יום המשפט, עמדו שניהם מול השופט, האופה טען שהמשקל של הק"ג אינו אמיתי והחנווני מרמה אותו מפעם לפעם ואף הביא הוכחות לדבריו. שאל השופט את החנווני מה יש לו להגיד בנידון. ענה החנווני לשופט "לי אין משקל בחנות, אך יש לי מאזניים, אז אני שם במאזניים כיכר של לחם שאני קונה מהאופה במשקל של ק"ג וכנגד זה אני שם לו מרגרינה באותו משקל של הק"ג שהוא מוכר לי." השופט הסתכל על האופה לראות מה יש לו לומר, אך האופה נמלט משם מרוב בושה. כך הם חיי האדם, בדרך שהאדם הולך הולכים איתו, "ה' צלך על יד ימינך" כמו צל, איך שזז האדם כך ה' זז איתו, כמו שהאדם נוהג נוהגים איתו מלמעלה.

ומספרים סיפור על הסבא מנובהרדוק (שהיה קדוש עליון וזכה להקים 70 ישיבות והסטייפלר (רבי יעקב ישראל קנייבסקי זצ"ל) למד באחת מהישיבות שלו). והנה הצדיק באחד הלילות של עשרת ימי תשובה חולם שהוא רואה שיעור תורה של רבינו יונה בעל הספר הנודע "שערי תשובה". והרב ביקש להיכנס לשיעור אבל לא הרשו לו, ושאלו אותו "האם יש לך זכויות גדולות שאתה רוצה להיכנס לשיעור של רבינו יונה?" והרב החל לפרט את הזכויות שלו, אך לא הסכימו להכניסו וכיוון שהרב השתוקק מאוד להיכנס לשיעור הוא לא וויתר והמשיך ואמר שיש לו בנים צדיקים ואמר את שמו של אחד מהם. וכשהם שמעו את שמו של הבן, אמרו לו "אם זה הבן שלך אתה יכול להיכנס". והוא בא להיכנס לשיעור אך מיד

התעורר משנתו. ומיד קרא לבנו, והבן קם ממיטתו ונטל ידיו ורץ לאביו, ואמר לו "כן אבא, האם אתה רוצה ממני משהו?" "כן בני היקר, אני כנראה לא מעריך אותך כראוי, אמור נא לי את מעשיך הטובים ואל תסתיר ממני מאומה..." והבן החל לספר שהוא משתדל ללמוד תורה כראוי וגם להתפלל בכוונה ובפרט בימים הללו אבל אין לו איזה מעשה מיוחד כלשהו. אלא שהאב אמר לו "תנסה להיזכר כי אני בטוח שעשית מעשה טוב איזה מסירות נפש". והבן ניסה להיזכר ואכן נזכר ואמר לאביו: "אתה יודע אבא שכל החורף הלכתי בנעליים קרועות בשלגים ובקור, והנה יום אחד ראיתי אדם מסויים הולך עם מגפיים מפרווה ושאלתי אותו כמה זה עולה והוא אמר לי שבמפעל זה 250 ש"ח אבל בחנויות זה 400. והחלטתי להתחיל לחסוך כדי שאוכל לקנות את המגפיים ולאחר תקופה לא קצרה זכיתי סוף סוף לחסוך את הכסף המיוחל וצעדתי ברגל למפעל שנמצא קצת רחוק וקניתי את המגפיים עם הפרווה. אלא שהחלטתי שכדאי לי לנעול אותם בפעם הראשונה לכבוד שבת. וביום שישי הגיע לבית איזה עני לבוש קרעים וביקש לאכול ולשתות ואמא הכינה לו לאכול ולשתות. וכשהוא בא ללכת ראיתי שאין לרגליו נעליים ויש לו רק גרביים מלוכלכות בדם מרוב שהוא הלך יחף ובטח נפצע. ושאלתי אותו מדוע אין לו נעליים, והוא אמר "ברוך ה' שיש לי לפחות גרביים". וריחמתי עליו מאוד ובמחשבה ראשונה אמרתי בליבי לתת לו את הנעליים שלי הקרועות אך מיד התחרטתי שהרי זה לא יפה לתת מתנה קרועה ליהודי, ועם כל הקושי והצער ניגשתי לחדר והבאתי את המגפיים החדשות עם הפרווה, ונתתי לו אותם במתנה. ועכשיו הבין אביו מדוע בזכות הבן הורשה להיכנס לשיעורו של רבינו יונה. כמה חשובה היא מעלת הצדקה והרחמנות. שה' יזכה אותנו להיות בעלי שפע ולהיות הצד הנותן ולא המקבל.

בערב החג לאחר הקידוש וברכת המוציא, אדם שמברך על הפירות הוא מברך לדוגמה בורא פרי העץ על התמר ואז אוכל ואז אומר יהי רצון וכו'.. ואסור לברך על העץ ואז לומר יהי רצון ואז לאכול כי הדבר הזה הוא הפסק. ולכן מברכים, אוכלים ואז אומרים יהי רצון. ואפשר לבאר יסוד גדול מדוע עושים כך, ולא רק משום הפסק. אלא מכיוון שהיה רצון הוא בשבילנו, לדוגמה יהי רצון שירבו זכויותינו כרימון. כלומר היה רצון הוא בשבילנו, אך הברכה היא בשביל ה' יתברך, ולכן מקדימים את ה' ואז מבקשים בשבילנו, ולכן יברך ויטעם ואז יאמר יהי רצון, וגם משום ההפסק שאמרנו. הערה קטנה: לגבי בורא פרי האדמה צריכים לברך על משהו שלא נפטר מברכת המוציא לדוגמה: בוטן, בננה וכו'.. יברך עליו בורא פרי האדמה ויכוון לפטור את שאר הברכות של בורא פרי האדמה. מכיוון שסלקא, הכרתי (לוף) הרוביא וכו' הם חלק מהסעודה והם נפטרים בברכת המוציא ולכן אין לברך עליהם בורא פרי האדמה וצריכים לברך על בוטנים או בננה – דברים שלא נפטרים מברכת המוציא. ולאחר מכן יקח את הסלקא ויגיד את היהי רצון. עוד הערה קטנה: ראוי לאכול את הסימנים אחרי ברכת המוציא כדי לא להיכנס לספק ברכות, וכך גם היה נוהג הבבא סאלי הקדוש. עוד דבר שראוי להזכיר, ישנם כאלה שטובלים את הפת בסוכר או בדבש, חשוב לציין שאם עושים זאת, ראוי לטבול את הפת מהצד השני גם במלח, מכיוון שמלח ממתק את הדינים וכן ראוי לא לוותר על המלח בראש השנה, ולכן אדם שרוצה לטבול את הפת בסוכר או בדבש, יטבול את הפת מהצד השני גם במלח. וכך גם נהג הבבא סאלי כי מלח ממתק את הדינים. הבבא סאלי נהג לא לאכול דברים חמוצים בראש השנה, ולעניין חריף, אדם שהחריף מענג לו את החג ואוהב חריף אפשר להקל ולאכול חריף וכך גם נהג הבבא סאלי הקדוש. רבינו גם נהג לברך שהחיינו גם בליל השני מבלי להביא פרי חדש לשולחן.(בן איש חי שנה א' נצבים אות ח').

בפרשת השבוע נאמר הפסוק "אתם נצבים היום כלכם...מחטב עציך עד שאב מימך" ונשאלת השאלה מה באה להוסיף לנו המילה "כולכם" הרי כבר נאמר אתם? אז ברור שאם נאמר אתם אז זה מדבר על כולם. אז מדוע מדגיש "כולכם" ולא מסתפק ב "אתם" אלא אפשר לפרש זאת שיש הבדל בין אתם לכולכם, אתם זה לא מחייב שכולם יהיו מאוחדים אלא כל אחד לעצמו, אבל המילה כולכם זה מרמז על אחדות. ואין דבר יותר גרוע מלהיות במחלוקת חס ושלום, אלא צריך להיות מאוחדים. בבחינת "איש אחד בלב אחד". וכתב רבנו יוסף חיים זצ"ל הבן איש חי, שיזהר האדם שלא לבוא לידי כעס בראש השנה שמלבד האיסור לכעוס בכל השנה, סימן לא טוב להיות כועס ביום ראש השנה.

וראיתי פירוש נפלא מדוע מוזכרים דווקא שואב המים וחוטב העצים... ואפשר לפרש זאת על פי שני פסוקים: "עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר" והפסוק השני "הוי כל צמא לכו למים" ואין מים אלא תורה. ישנו אדם העוסק בעץ החיים כלומר בלימוד התורה. אך יש גם אדם שהוא חס וחלילה מגיע למצב של "חוטב עצים", חוטב את עץ התורה, כלומר יורד מהרמה הרוחנית עד למצב של כפירה גם אדם כזה ניצב מול ה' יתברך. והאדם השני, אדם שעוסק בתורה, ניגש ושואב מים ועוד מים, כלומר מתעסק ולומד ומתייגע בתורה שהיא נמשלה למים, אדם כזה נקרא "שואב מימך". ועל זה מדבר הכתוב, "אתם נצבים היום כלכם" מפורקי העול (חוטב עצים) ועד לבעלי התשובה (שואב מימך), לכולם פתוחה הדלת של התשובה, וניתנת האפשרות לשוב אל ה', רק תדפקו על הדלת וימינו של ה' פשוטה לקבל שבים. והינה אפשר לפרש בעוד דרך, בפרשת המרגלים נתבקשו המרגלים לבדוק האם יש בה עץ אם אין, ורש"י מפרש שם, אם יש שם צדיק שמגן על העיר, וזהו עץ כלומר צדיק. ועל כן אפשר לפרש, אדם שנקרא "חוטב עציך" זה אדם שחטב בצדיקים, כלומר פגע בצדיק, פגע בתורה הקדושה, והינה גם לאנשים כאלה יש פתח לעשות תשובה. וגם הם כתובים ליד "שואבי המים" שהם שואבים מים (תורה) מפי הצדיקים. כולם ניצבים מול ה' יתברך בראש השנה, ועל כן זה הזמן לעשות תשובה ולהיכנס לשנה החדשה ולקוות שה' יסלח לנו ויקבל תשובתנו אמן.. ואסור לשכוח, שהימים בין ראש השנה לכיפור נקראים עשרת ימי תשובה. ימים שבהם יש כוח עצום להתקרב לפני ה' יתברך לפני יום הכיפורים הקרב ובא. ולכן כל אחד כפי יכולתו לקראת השנה החדשה, ולקראת ראש השנה, יקבל על עצמו משהו לעשרת הימים הנוראים עד כיפור, ובעזרת ה' יהיה לו כוח להמשיך עם הקבלה הזאת לאורך כל השנה. ובזכות המסירות נפש והתפילות ועבודת ה' כל אחד כפי יכולתו נזכה לגאולה השלמה, ולבניין בית המקדש אמן ואמן..

ודבר אחרון ובזה נסיים, כתוב במסכת בבא בתרא (י, א) "כשם שמזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה, כך חסרונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה". ועוד נאמר בגמרא במסכת ביצה (טז, א): "כל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה ועד יום הכיפורים, חוץ מהוצאות שבתות וימים טובים והוצאת בניו לתלמוד תורה". יהי רצון שה' יפרנסו בכבוד ובשפע ונזכה לענג את מועדי ה' והשבת וגם לא נשכח לעזור גם לתלמידי החכמים העומלים על התורה הקדושה, וליתומים והאלמנות והחולים וכל הזקוקים לעזרה.

להפצת העלון, לעילוי נשמת ולרפואה ולזיכוי הרבים, ולקבלת חידושים אנא פנו אלינו:
במייל danielbar158@gmail.com או במספר: 0523458725

שבת שלום ומבורך, חג שמח ושנה טובה ומתוקה